

Виховна година
*«День вшанування учасників
ліквідації наслідків аварії
на Чорнобильській АЕС»*

Мета: закріпити знання здобувачів освіти про аварію на ЧАС та її наслідки;
упроваджувати елементи екологічного виховання;
розвивати почуття вдячності та вшанування подвигу ліквідаторів;
виховувати любов до Батьківщини, почуття гордості за її людей та бажання
бути їй корисним, добре вчитися.

Хід заходу

Повідомлення теми виховної години.

Сьогодні в Україні особливий день- день ліквідатора. Що це за люди і за що країна їх шанує? Який особливий слід залишили ліквідатори в історії нашої країни? Про це ми поговоримо сьогодні на виховній годині.

Розповідь про місто Прип'ять.

Було це в ті часи, коли вас ще не було на світі. Багато часу минуло від тоді. Жили собі в нашій Україні особливі люди. Вони були усміхнені, щирі і дуже розумні, бо добре вчилися в школі, в інституті то ж мали міцні знання. Саме ці знання і допомогли їм подружитися з добрим чарівником на ім'я **Атом**. Атом дарував людям справжні дива. Плесне він в долоні - і починають працювати складні машини і роботи, плесне ще раз – і побіжить по дротах веселий вогник, а з ним загорається чарівне світло у вікнах будинків, вмикаються телевізори і показують дітям найкращі мультики, починає лунати весела музика, під яку хочеться співати і танцювати. І тому люди швидко почали будувати будинки, школи і дитсадки, палац культури, в якому їх діточки, могли займатися, як ви танцями і співом. Побудували чудовий палац спорту з величезним басейном. А чарівник Атом в усьому їм допомагав. Нове місто з`явилося на березі річки Припять. То його так і назвали – **місто Припять**. А світла, що дарував людям чарівник Атом вистачало не лише для міста Прип'ять, а на всю Україну. Люди були вдячні Атому за дива. Вони побудували для свого чарівника особливий палац і назвали його – **реактор**. Тисячі людей працювали, щоб догодити Атому, щоб в його палаці – реакторі все було в порядку.

Цікава казка? А хочете побачити це місто?

Та раптом щось пішло не так. Можливо, людям не вистачило знань, адже не кожен уміє правильно спілкуватися з чарівниками. Чи то палац - реактор став Атому затісним... Та сталася біда - Атом розлютився.

Як не намагалися люди умовити, заспокоїти чарівника, та він лише дужче розпалювався поки не вибухнув. Це була страшна біда, адже разом з вибухом добрий чарівник зник, а на світ з'явилася зла чаклунка на ім'я **Радіація**. Найстрашніше те, що була вона невидима. Люди озиралися довкола, та не бачили її. А вона просто була всюди. Зла чаклунка Радіація вдиралася в оселі, прослизала під одяг, щоб спалити людей, знищувала людей з середини, наповнювала отрутою продукти харчування. Треба було рятувати від її злих чар не лише землю України, вона загрожувала всьому світу. Спочатку з міста Припять вивезли дітей і жінок. Люди почали згуртовуватися для захисту від страшної біди.

Героїв-рятівників назвали *ліквідаторами*, адже вони намагалися ліквідувати наслідки аварії – наслідки вибуху Атома. Битва з чорною бідою була тяжкою. Багатьом довелося заплатити власним життям за те, щоб знешкодити темні сили зла.

Я гадаю, ви вже зрозуміли, що всі ці події відбувалися в нашій країні насправді. Та в них стільки незвичайного, що важко погодитися з тим, що це не казка. То ж давайте переглянемо, як прийшла на нашу землю страшна біда, і як люди – ліквідатори протистояли їй.

Слово викладача.

14 грудня в Україні відзначається «День вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС». Указ N 945/2006 про заснування цієї пам'ятної дати підписаний Президентом 10 листопада 2006 року.

У багатьох можуть виникнути сумніви, навіщо потрібен цей день, і чому саме 14 грудня вибрано для вшанування учасників ліквідації.

Справа в тому, що 30 листопада 1986 року було закінчено будівництво саркофага над зруйнованим четвертим енергоблоком Чорнобильської АЕС.

Ті, хто вважають 14 грудня своїм святом, вже давно називають цей день «Днем ліквідатора». Ще в 1986 г. учасники ліквідації зібралися разом, щоб відзначити свою першу перемогу. У 1994 році громадські організації чорнобильців України звернулися з листом до керівників держави, в якому запропонували заснувати в

календарі день учасників ліквідації чорнобильської катастрофи. Тоді офіційне рішення не було прийнято, але ліквідатори самостійно почали відзначати цю дату. Святкування було офіційно дозволено, від різних силових структур виділялася почесна варта, покладалися вінки від керівників держави, іноземних посольств та громадських організацій, але було відсутнє визнання цього дня на державному рівні.

Надання державного статусу «Дня ліквідатора» ще раз нагадує суспільству про проблеми ліквідаторів-чорнобильців, найважливіша з яких, недостатній для нормального життя розмір пенсії. Безпосередньо з цією проблемою пов'язана й інша - проблема статусу ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Лише перші 5 тисяч з тих, хто ліквідував аварію, офіційно стали називатися ліквідаторами, отримавши відповідні посвідчення, а з 1992 року всім іншим видавали «корочки» постраждалих від чорнобильської катастрофи.

Незважаючи на всі труднощі і проблеми, самі ліквідатори називають 14 грудня святом. В ліквідації катастрофи на ЧАЕС брали участь більш ніж 650000 людей з усього Радянського Союзу, з яких більше половини представляли тогочасну УРСР. Можливо, Україна стане автором гарного почіна, і «День ліквідатора» з'явиться в Росії, Білорусії та інших країнах.

Події понад 20-річної давності ніколи не зітруться з пам'яті ні сучасних, ні наступних поколінь. Ця катастрофа є болем для всієї України. І тепер не лише в квітневий день 26 числа, а і в грудні вже стало доброю традицією вшановувати пам'ять тих, хто пожертвував своїм життям, захищаючи нас від атомного лиха. Адже саме в цей день, 14 грудня, було завершено будівництво саркофагу.

Ужгородці також брали участь в ліквідації наслідків найбільшої екологічної аварії ХХ століття, відроджували до нового життя обпалену радіацією землю. Ми висловлювати щирі слова подяки всім ліквідаторам за їх мужність, героїзм і самовіддачу. Наша повага і шана – тим, хто щодня бореться із страшними хворобами, викликаними катастрофою.

Чорнобиль для нас ніколи не стане минулим. Величний подвиг здійснили всі, хто брав участь у ліквідації наслідків вибуху на четвертому енергоблоці атомної станції. Від усього серця зичимо ми героям-ліквідаторам та усім Закарпатцям, хто пам'ятає світ до Чорнобиля і тим, хто народився вже після катастрофи, – міцності духу, здоров'я і впевненості у завтрашньому дні!

На жаль Україну в світі знають як країну, в якій сталася жахлива техногенна катастрофа - вибух на Чорнобильській АЕС 26 квітня 1986 року.

V. Вшанування пам'яті героїв – чорнобильців. Свічка пам'яті.

Отже, ліквідатори вийшли переможцями з битви із чорними силами, проте в місті, де колись жили життєрадісні і щирі люди, панує радіація і воно перетворилося на мертву зону. Який вигляд міста сьогодні?

Люди назавжди збережуть пам'ять про ті події, а особливо про ліквідаторів, багатьох з яких, на жаль, немає з нами. Про них будуть нагадувати чорнобильські дзвони та пісні, сповнені болем і туги.

І сьогодні в Україні поставлено пам'ятники ліквідаторам, як цей, на якому герой-рятівник ніби намагається руками розвести бідку.

Ця біда торкнулася сотень тисяч українців - ліквідаторів, переселенців, дітей та дорослих. Завдяки мужності ліквідаторів, ми сьогодні можемо з жахом згадувати про ті події. Без самовідданого героїзму тих мужніх людей, наслідки могли б бути набагато гірші. І невідомо, чи багато хто з вас, хто читає ці строки, зміг би сьогодні мати таке щастя - бути живим і насолоджуватися життям.

На жаль, багато хто з ліквідаторів вже давно покинули це земне життя. Тому велика шана і уклін до землі всім героям, всім, хто не жалкував себе, всім, хто спас нас від ще більшого лиха.

***Живі і мертві... всі відважні
Вітчизни-матері сини.
Людське життя, мов цвіт черешні,
осипалось... не з їх вини!*

***Нам горе люте миром перебути,
нам поховати зло в бетон і бронь.
І не забути, доки світ і люди,
синів землі, що відвели вогонь.*

Хвилина мовчання. Свічка пам'яті.

Підсумок виховної години.

Головне – добре навчатися. Саме знання приносять людині добробут і допомагають подолати всі перешкоди. Ви – маленькі Українці. Старанно вчіться, здобуйте знання, ростіть чесними і добрими, щоб стати гідною зміною

старшим. Ця катастрофа ще дуже довго буде відчуватися важким відлунням в наших серцях. Нехай мирний атом служить на благо людства.